

[Inger Gautier Schmit.]

sig fuldt ud overbevist om, at den gode Tradition fra den sidste Kirkeminister vil blive fortsat under ham.

Der er i de sidste Aar ofret mange Millioner Kroner paa Reparationsarbejder rundt omkring i danske Hjem, til stor Glæde og Tilfredshed, kan jeg sige, ikke mindst for Husmødrene i disse Hjem. Men nu gaar det meget ofte saaledes, at et saadant Byggeri bliver efterfulgt af en ny Vurdering af det Hjem, hvor Reparationer og Fornyse af de enkelte haardt tiltrængte Ting har fundet Sted, og en saadan Omvurdering følges meget ofte af en Stigning i Ejendomsskyldværdien, hvilket igen vil sige en højere Ejendomsskat. Jeg vil gerne stille det Spørgsmaal til den højtærede Finansminister, om han synes, dette er principielt rigtigt. Naar den danske Stat yder en overordentlig stor Mængde Penge, for at danske Hjem kan blive mere hygiejnisk indrettede, mere velindrettede, og naar disse Hjem benytter Statens Tilbud og selv skyder det fornødne til, og man kommer til et tilfredsstillende Resultat — er det saa Meningen, at disse Forbedringer straks skal omsættes i en højere Ejendomsskat til Staten? Jeg kan forstaa det, naar man ved Byggeriet foraarsager, at der skabes Lejlighed til større Indtægt gennem Ejendommen; men naar Ejendommen kun er Bolig for Familien, og der ingen som helst Fortjeneste vindes ind, synes jeg, der er noget urimeligt i det. Jeg vil derfor gerne bede den højtærede Finansminister om at udtrykke sit principielle Syn paa dette Spørgsmaal, som har Betydning i de mange Tusind Hjem, der netop har faaet udført disse Reparationer.

En Gang i Sommer forefaldt et Tilfælde, som jeg vil tillade mig at nævne. En Fader henvendte sig med et sygt Barn paa Kommunehospitalet for at faa Barnet indlagt. Den vagthavende Læge fandt ikke, at der var Anledning til at indlægge Barnet, eller kunde maaske ikke faa Barnet indlagt paa Hospitalet. Paa sit Spørgsmaal, om han kunde faa en Ambulance til at køre til et andet Hospital, henvistes Faderen af Lægen til i Sporvogn at begive sig til dette Hospital. Han ankom hertil og fik Barnet indlagt, og kort Tid efter døde det lille Barn. Nu kan det godt være, at dette

aldeles ikke staar i Forbindelse med Sporvognsturen og med Opsættelsen af Indlæggelsen, men der er skrevet en hel Del i Pressen om denne Sag, og mange Forældre har følt sig dybt forarget over, at Faderen blev afvist paa det første Hospital. Jeg tror derfor, at det vil være af almindelig Interesse, om den højtærede Indenrigsminister giver Tinget en ganske kort Rapport om, hvorledes dette Forhold ligger. Vi ofrer en Mængde Penge paa vort Hospitalsvæsen, og vi roser os af, at det staar højt, og af, at enhver frit og uhindret kan henvende sig og faa Hjælp paa vore Hospitalet. Resultatet skulde nødvendig blive manglende Tillid til, at der, naar man henvender sig med et meget sygt Barn paa Hospitalet, vises Tilfældet den fornødne Opmærksomhed og gives de mest forstandige Raad. Jeg vil derfor mene, at det vil være baade i Hospitalets Interesse og i Samfundets Interesse, at man faar klarlagt Forholdet, saadan at enhver Mistanke maatte blive bortvejret; thi det vilde jo ogsaa være meget uretfærdigt over for Hospitalet, om der sad en Mistanke i Befolkningen, hvis man fra Hospitalets Side har vist en fuldkommen korrekt Optræden i det foreliggende Tilfælde.

For ikke ret længe siden — jeg tror det var i sidste Maaned — havde danske Kvinders Nationalraad et Møde her i København, hvor man bl. a. drøftede, hvad der var kommet ud af Svangerskabslovens Gennemførelse — som bekendt traadte Loven i Kraft i Oktober 1939 —, og man gav ved dette Møde Udtryk for, at Resultatet ikke havde været tilfredsstillende, idet man stadig med stor Bekymring saa paa, at saa mange Fosterdrabsager blev ført for Retten, og paa, at den Moderskabshjælp, man havde ventet maatte blive ydet i Henhold til Svangerskabsloven og Loven om Mødrehjælp, viste sig utilstrækkelig. Nationalraadet har derfor tilsendt bl. a. Folketingets Medlemmer en Skrivelse, hvori det giver Udtryk for sine Synspunkter i saa Henseende. Det siges ikke rent ud i Udtalelsen, men ligesom skimtes mellem Linierne, at man synes ikke, Svangerskabsloven i sin Rækkevidde naar langt nok ud, og at man her maaske kunde nære Ønske om, at den omfattede nogle flere Tilfælde. Det siges ikke med rene Ord, men man har en Følelse af, at der tænkes paa det sociale Moment.